

Bódi Tóth Elemér

A kőhíd angyalai

Halat kínál
a február,

a tálakon
ízes nagyon.

Megálltam én
a híd kövén,

az angyalok
látták, vagyok.

Láttam, kemény
kőtollú lény

ez mindahány,
csak nem leány.

A sok remek
kő meg minék.

A szél dalolt
egy tiszta mollt.

Az ember él,
dalolt a szél.

Márciusi dal

Integetnek még
pöre kertek,
ahogy a tájba
kitekintek
itt-ott a vonat
ablakából,
s nézem hogy hervad,
fogy a távol.

Lent napcsókolta
hús síneknek
forró kerekek
énekelnek.
Csillogó drótok
ezüst útján
csobogó hangod
utánam száll.

Könnyű a felhő,
mint a lélek,
az ablakok már
nagyon kékek,
könnyű a szél is,
égbe lobban,
fut a vonat a
márciusban.

Szél vendég

Fordul egyet magától
zárkózott Belsikátor,
hegyekből jött a szél vendég,
rábólint a Bagolyvár.

Senkinek sincs elege,
csodálkozik körtike,
zsibavirág zsémbeskedik,
lángot vet az ibolya.

Északról főszelel bong,
megkondul még két gong.
Keletről boszorkány
ül száraz szél hátán.
Őszellel dús Délről
dalt dongó zápor jön.
Nyugalmas Nyugaton
fölszisszen kék alkony.

Szél hozza

Felhő iperedik,
jól kibömbölyödik,
eső pöndörödik,
a szél hömbölödik.

Kiabál éles
hangon, szeszélyes
úr egymagában
széles határban.

A fának lombokat
pazarlón osztogat,
máskor meg fosztogat.

Mikor nálunk elidőz,
 az a tavasz, az az ősz.
 Szél hozza, szél viszi,
 van aki elhiszi.

Miből lesz a kék madár

Tizenkét
 szilvafán
 madarat
 szilva vár.

Tizenkét
 madarat
 szilvafa
 jóllakat.

Kettőből
 lesz a pár,
 másikból
 kék madár.

Mesekút

Ott van a nap a kútban.
 Arany sugara lobban.
 Látszik fénye a kútban.

Ott van a hold a kútban.
 Ezüst sugara lobban.
 Látszik a fény a kútban.

Ott a csillag a kútban.
 Sugara nagyot lobban.
 Még sincs senki a kútban.

Harapós villám

Meglóbálja a fákat
föltámadt hirtelen szél,
ágak koccannak össze,
néhány levél lehullik.

Aztán már sistereg is
a zápor, mord ég mordul,
ezüst villám harapdál
acsarogva a tóba.

Estére a harapós
villámok helyén újra
felhőcskék bandukolnak,
aranyszörű bárányok.

Hangos éj

Tutul az éji szél, tutul,
ki van fölül és ki alul.

A fölriasztott ablakok
szemében villámfény lobog.

Fiastyúk nem kotkodácsol,
veri a strázsát a zápor.

Hajnal

Járkálunk hajnalonként
párolgó kenyerekkel,
vergődve ezer zajban
ér bennünket a reggel.

Huzatos tereinken
fölszálladgálunk,
páraként ablakokra
rakódott le az álmunk.

Repülőtereinken
harmatcseppek gurulnak,
kicsinyke vándorai
a nagy körforgalomnak.

Meseváros

Egyszer volt,
hol nem volt,
Polk vendéglőn
innen volt,
ott ahol a
Mikómál
polkát jár.

Ott egyszer a
Kucordot
hegynek hívták,
kucorgott.

Azt hitték,
a Pokanyesés
olyan kert, hol
róka, nyest és
borz jár, ezért
kerülték.

Hamuhegyre
hamuztak,
Vadaskertben
vadultak.

Azt hitték,
a Siketárnyék
süket árnyék.

Pipishegyen
pipiskedtek,
uraságin
uraskodtak,
a Meszesen
meszelgettek,
Veremoldalt
megvermelték,
Idegérbe
értek
idejében.

Sóslápot
megsózták,
Tarvölgyet
tarolták,
Hegyeslápot
hegyezték,
Békászóban
békáztak,
Lelőbércet
nem lelték.

Azt hitték, a
Pécskő hegyen,
Pécsre értek,
vagy Bécsbe.

Ez volt ám a
csoda város,
semmivel sem
volt határos.

Rómer árult
szemüveget,
Duda cukrász
tortát sütött.

Ha megfájdult a hasika,
ott volt a Hankus patika.

Lebontják a régi utcát

Nem veri többet a csákány,
nincs is már senki az utcán.

Múlt ez a házsor is itt,
dalt csak a szél kanyarít.

Tornyokon és kupolákon
gerle szavát sose várom.

Régi kereskedelem
ódivatokkal üzen.

Hajdani tortadisz emlék,
mint patikában a vendég.

Csönd tetején

Elszállt a fecske, a gólya
távoli kék színű tóra,
hold tetején ül a csönd,
hóval a tél beköszönt.

Szélverte szilvafa ágán
szürke verébsapat ágál,
csönd tetején ül a hold,
nyárestek ékszere volt.

Csöndórában

Csöndórában, éjjel
macska van a háztetőn.

Ember, asszony alszik rég,
ilyenkor leszáll az ég.

Helyébe föl száll a ház,
mint ahogy fölmeleg a láb.

Benne minden vele száll,
ágy, egérke, tele tál.

Ilyenkor lent van a fönt,
fordítottan jár a föld.

Alant világít a hó,
elszállt a szél is, hahó.

Jár a macska kecesen
a karcsú házgerincen.

Ember, asszony hajnalig
nagyon furcsát álmodik.

Egyszer volt

**Régen volt,
mese volt,
nem biztos, hogy
csak az volt.**

**A varjak
röpködnek,
mintha földből
jönneek.
Változik
az idő,
mindig akkor
köröznek.**

**A mennybolt
kibomolt,
hófúvás lett,
nagy tél volt.**

**Régen volt,
igaz volt,
nem biztos, hogy
csak az volt.**

(A költő készülő gyermekvers kötetéből)